

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΠΡΩΤΟ
ΤΗΣ ΕΠΙΣΗΜΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
Αρ. 3551 της 30ής ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001
ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ

Ο περί της Διεθνούς Σύμβασης για την Καταπολέμηση της Χρηματοδότησης της Τρομοκρατίας (Κυρωτικός και Άλλες Διατάξεις) Νόμος του 2001 εκδίδεται με δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα της Κυπριακής Δημοκρατίας σύμφωνα με το Άρθρο 52 του Συντάγματος.

Αριθμός 29(III) του 2001

ΝΟΜΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΚΥΡΩΝΕΤΑΙ Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΗ ΤΗΣ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗΣ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΟΠΟΙΟΣ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΑΜΕΣΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

Η Βουλή των Αντιπροσώπων ψηφίζει ως ακολούθως:

1. Ο παρών Νόμος θα αναφέρεται ως ο περί της Διεθνούς Σύμβασης για Συνοπτικός την Καταπολέμηση της Χρηματοδότησης της Τρομοκρατίας (Κυρωτικός και τίτλος. Άλλες Διατάξεις) Νόμος του 2001.

2. Στον παρόντα Νόμο, εκτός αν από το κείμενο προκύπτει διαφορετική Εμπνεσία. έννοια—

«Δημοκρατία» σημαίνει την Κυπριακή Δημοκρατία·

«Σύμβαση» σημαίνει τη Διεθνή Σύμβαση για την Καταστολή της Χρηματοδότησης της Τρομοκρατίας, που έγινε στις 10 Ιανουαρίου 2000, της οποίας το κείμενο στο αγγλικό πρωτότυπο εκτίθεται στο Μέρος I του Πίνακα και η μετάφρασή του στα Ελληνικά στο Μέρος II του Πίνακα:

Πίνακας.
Μέρος I.
Πίνακας.
Μέρος II.

Νοείται ότι σε περίπτωση αντίθεσης μεταξύ των δύο κειμένων υπερισχύει το κείμενο του πρωτότυπου στα αγγλικά.

Κύρωσης της Σύμβασης.

3. Η Σύμβαση, της οποίας η υπογραφή από την Κυπριακή Δημοκρατία αποφασίστηκε με Απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου με Αριθμό 52.963 και ημερομηνία 4 Ιανουαρίου 2001, κηρώνεται με τον παρόντα Νόμο και εφαρμόζεται σύμφωνα με τις διατάξεις, που ακολουθούν.

Αδικήματα και ποινές.

4.—(1) Τα αδικήματα, που αναφέρονται στο άρθρο 2 της Σύμβασης τιμωρούνται με φυλάκιση μέχρι δεκαπέντε ετών ή με χρηματική ποινή ΛΚ1.000.000 ή και με τις δύο αυτές ποινές:

Νοείται ότι καθ' οιανδήποτε ποινική διαδικασία σε σχέση με οποιοδήποτε από τα πιο πάνω αδικήματα, το Δικαστήριο, μετά από αίτηση της κατηγορούσας Αρχής, μπορεί να εκδώσει οποιοδήποτε διάταγμα, προσωρινό, απαγορευτικό ή επιτακτικό, που μπορεί να εκδοθεί δυνάμει των διατάξεων οποιοδήποτε νόμου.

(2) Προσωρινό διάταγμα εκδίδεται κατόπιν υποβολής μονομερούς αιτήσεως, υποστηριζομένης από ένορχο δήλωση, στην οποία πρέπει να εκτίθενται όλα τα ουσιώδη γεγονότα, που έχει κατά τη χρονική στιγμή της αιτήσεως στη διάθεσή της η κατηγορούσα Αρχή. Το Δικαστήριο, αν αποδεχτεί την αίτηση, καθορίζει ημέρα επαναφοράς της αιτήσεως και του διατάγματος ενώπιόν του. Η περαιτέρω διαδικασία ρυθμίζεται, τηρουμένων των αναλογιών, από τους εκάστοτε σε ισχύ περί Πολιτικής Δικονομίας Θεσμούς.

Ευθύνη νομικού προσώπου.

5.—(1) Νομικό πρόσωπο οποιασδήποτε φύσεως υπέχει το ίδιο ποινική και αστική ευθύνη στην περίπτωση, κατά την οποία οποιοδήποτε πρόσωπο, υπεύθυνο για τη διοίκηση ή έλεγχο του εν λόγω νομικού προσώπου, διαπράξει υπό την εν λόγω ιδιότητα αδίκημα κατά παράβαση της Σύμβασης.

(2) Η δυνάμει οποιοδήποτε νόμου αρμόδια για την εγγραφή, λειτουργία ή έλεγχο νομικού προσώπου, αναφερομένου στο εδάφιο (1), Αρχή δύναται, επιπρόσθετα με οποιαδήποτε εξουσία για επιβολή κυρώσεων στο εν λόγω νομικό πρόσωπο, να διατάξει τη διαγραφή του από σχετικό μητρώο ή την αναστολή των εργασιών του για οποιαδήποτε χρονική περίοδο ήθελε κρίνει υπό τις περιστάσεις επιβεβλημένη. Οι συνέπειες τέτοιας διαγραφής διέπονται, τηρουμένων των αναλογιών, από τις διατάξεις του νόμου, δυνάμει του οποίου είχε γίνει η εγγραφή.

Αποκλεισμός ορισμένων λόγων υπεράσπισης.

6. Κατά την εκδίκαση αδικήματος, προβλεπομένου από το άρθρο 2 της Σύμβασης και το άρθρο 4 του παρόντος Νόμου δεν αποτελεί υπεράσπιση ή ελαφρυντικό στοιχείο ότι το αδίκημα είχε ως κίνητρο πολιτικούς, φιλοσοφικούς, ιδεολογικούς, φυλετικούς, εθνικούς, θρησκευτικούς ή άλλους συναφείς λόγους.

Δικαιοδοσία Δικαστηρίων της Δημοκρατίας.
Κεφ. 154.
3 του 1962
43 του 1963
41 του 1964
69 του 1964
70 του 1965
5 του 1967
58 του 1967
44 του 1972
92 του 1972
29 του 1973
59 του 1974
3 του 1975

7.—(1) Ανεξάρτητα από τις διατάξεις του άρθρου 5 του Ποινικού Κώδικα, τα Δικαστήρια της Δημοκρατίας έχουν δικαιοδοσία να επιλαμβάνονται και να δικάζουν κάθε αδίκημα διαπραττόμενο κατά παράβαση του άρθρου 2 της Σύμβασης και του άρθρου 4 του παρόντος Νόμου, υπό τις περιστάσεις που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 7 της Σύμβασης.

13 του 1979
10 του 1981
46 του 1982
186 του 1986
111 του 1989
236 του 1991
6(1) του 1994
3(1) του 1996
36(1) του 1997
40(1) του 1998
45(1) του 1998
15(1) του 1999
37(1) του 1999
38(1) του 1999
129(1) του 1999
30(1) του 2000
43(1) του 2000
77(1) του 2000
162(1) του 2000
169(1) του 2000
181(1) του 2000
27(1) του 2001.

(2) Η εφαρμογή του εδαφίου (1) υπόκειται στις διατάξεις και ερμηνείες των εδαφίων (2) και (3) του άρθρου 5 του Ποινικού Κώδικα.

8. Πράξεις, που συνιστούν αδικήματα, δυνάμει του άρθρου 2 της Σύμβασης και του άρθρου 4 του παρόντος Νόμου ή πράξεις, που συνιστούν παράβαση του άρθρου 2 της Σύμβασης, θεωρούνται, έστω κι' αν τα Δικαστήρια της Δημοκρατίας δεν έχουν δικαιοδοσία εκδικάσεως τους, γενεσιουργά αδικήματα ως να είχαν περιληφθεί στο άρθρο 5 του περί Συγκάλυψης, Έρευνας και Δήμευσης Εσόδων από Ορισμένες Εγκληματικές Πράξεις Νόμου και για σκοπούς παγοποίησης ή δήμευσης περιουσιακών στοιχείων ή εσόδων, εφαρμόζονται οι σχετικές διατάξεις του εν λόγω νόμου.

Δήμευση, παγοποίηση και άλλα διατάγματα.
61(1) του 1996
25(1) του 1997
41(1) του 1998
120(1) του 1999
152(1) του 2000.

9. Ο παρών Νόμος δε θα τυγχάνει εφαρμογής στις περιπτώσεις όπου το αδίκημα διεπράχθη εντός του εδάφους της Κυπριακής Δημοκρατίας, ο φερόμενος δράστης είναι πολίτης της και βρίσκεται σε αυτή και ουδέν άλλο Κράτος έχει δικαιοδοσία δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1 και 2 της Σύμβασης, αλλά οι διατάξεις των άρθρων 12 μέχρι 18 της Σύμβασης θα εφαρμόζονται όπου δει και στην περίπτωση αυτή.

Αδίκημα διαπραχθέν εντός της Κυπριακής Δημοκρατίας από πολίτη της.

10. Άνευ επηρεασμού των διατάξεων οποιουδήποτε άλλου νόμου, η κύρια αρμοδιότητα για την καταπολέμηση της χρηματοδότησης της τρομοκρατίας σύμφωνα με τις διατάξεις της Σύμβασης και του παρόντος Νόμου ανατίθεται στη Μονάδα Καταπολέμησης Αδικημάτων Συγκάλυψης (ΜΟ.Κ.Α.Σ.) η οποία συστήνει Ειδικό Τμήμα για το σκοπό αυτό.

Αρμοδιότητα για την καταπολέμηση της χρηματοδότησης της τρομοκρατίας.

11. Καμία διάταξη του παρόντος Νόμου δε θα ερμηνεύεται ως επιβάλλουσα στην Κυπριακή Δημοκρατία υποχρέωση για έκδοση ή για παροχή αμοιβαίας νομικής βοήθειας, αν η Κυπριακή Δημοκρατία έχει ουσιαδεις λόγους να πιστεύει ότι το αίτημα έκδοσης για αδικήματα που αναφέρονται στο άρθρο 2 της Σύμβασης ή για αμοιβαία νομική βοήθεια σχετικά με τα αδικήματα αυτά έγινε με σκοπό την ποινική δίωξη ή την τιμωρία προσώπου συνεπεία της φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, εθνικής καταγωγής, πολιτικών πεποιθήσεων ή νόμιμων κατά το διεθνές δίκαιο διεκδικήσεων συλλογικών δικαιωμάτων ή ότι συμμόρφωση προς το αίτημα θα προκαλούσε ζημιά στη θέση που κατέχει το πρόσωπο αυτό για οποιοδήποτε από τους λόγους που προαναφέρθηκαν.

Μη υποχρέωση έκδοσης ή παροχής νομικής βοήθειας για ορισμένους λόγους.

12.—(1) Ιδρύεται ειδικό Ταμείο, στο οποίο θα κατατίθενται ποσά, τα οποία δημεύονται δυνάμει των διατάξεων των Νόμων, οι οποίοι αναφέρονται στο άρθρο 8 του παρόντος Νόμου. Τα ποσά στο Ταμείο διατίθενται για αποζημίωση

Ίδρυση ειδικού Ταμείου.

των θυμάτων, ή, αν αυτά απέθαναν, των οικογενειών των θυμάτων των αδικημάτων, που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, υποπαράγραφοι (α) και (β) της Σύμβασης.

(2) Αποζημίωση από το Ταμείο θα παρέχεται σύμφωνα με κανονισμούς σε πρόσωπα, τα οποία δε δύνανται να αποζημιωθούν από το δράστη του αδικήματος είτε γιατί είναι άγνωστος είτε γιατί δε βρίσκεται στη ζωή ή εντός της επικράτειας της Δημοκρατίας είτε για οποιοδήποτε άλλο λόγο.

(3) Στο Ταμείο αυτό δύνανται να κατατίθενται εισφορές από τη Δημοκρατία ή από οποιοδήποτε πρόσωπο ή Οργανισμό.

(4) Ανεξάρτητα από τις διατάξεις των εδαφίων (1) και (2), η Κυπριακή Δημοκρατία δύνανται να συνάπτει συμφωνίες με άλλα Κράτη-μέρη της Σύμβασης, σε σχέση με τη διανομή μεταξύ τους περιουσιακών στοιχείων και εσόδων που έχουν δημευθεί. Εν τοιαύτη περιπτώσει το αναλογούν στην Κυπριακή Δημοκρατία μέρος θα κατατίθεται στο πιο πάνω Ταμείο.

13. Για σκοπούς εφαρμογής του άρθρου 18(1) της Σύμβασης, τυγχάνουν εφαρμογής τα σχετικά άρθρα του περί Συγκάλυψης Έρευνας και Δήμευσης από Ορισμένες Εγκληματικές Πράξεις Νόμου και συγκεκριμένα το Μέρος VIII, άρθρα 57 έως 65.

14.—(1) Το Υπουργικό Συμβούλιο δύνανται να εκδίδει Κανονισμούς για καλύτερη εφαρμογή της Σύμβασης και του παρόντος Νόμου.

(2) Παρά τη γενικότητα του εδαφίου (1), δύνανται να ρυθμίζονται με Κανονισμούς όλα ή οποιαδήποτε από τα ζητήματα που αναφέρονται στην παράγραφο 4 του άρθρου 8 της Σύμβασης.

Προληπτικά μέτρα στο χρηματοοικονομικό τομέα.

Έκδοση Κανονισμών.

2023

ΜΕΡΟΣ Ι

**INTERNATIONAL CONVENTION
FOR THE SUPPRESSION
OF THE FINANCING
OF TERRORISM**

UNITED NATIONS

1999

International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism

Preamble

The States Parties to this Convention,

Bearing in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of good-neighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Deeply concerned about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations, contained in General Assembly resolution 50/6 of 24 October 1995,

Recalling also all the relevant General Assembly resolutions on the matter, including resolution 49/60 of 9 December 1994 and its annex on the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism, in which the States Members of the United Nations solemnly reaffirmed their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States,

Noting that the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism also encouraged States to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and elimination of terrorism in all its forms and manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter,

Recalling General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996, paragraph 3, subparagraph (f), in which the Assembly called upon all States to take steps to prevent and counteract, through appropriate domestic measures, the financing of terrorists and terrorist organizations, whether such financing is direct or indirect through organizations which also have or claim to have charitable, social or cultural goals or which are also engaged in unlawful activities such as illicit arms trafficking, drug dealing and racketeering, including the exploitation of persons for purposes of funding terrorist activities, and in particular to consider, where appropriate, adopting regulatory measures to prevent and counteract movements of funds suspected to be intended for terrorist purposes without impeding in any way the freedom of legitimate capital movements and to intensify the exchange of information concerning international movements of such funds,

Recalling also General Assembly resolution 52/165 of 15 December 1997, in which the Assembly called upon States to consider, in particular, the implementation

of the measures set out in paragraphs 3 (a) to (f) of its resolution 51/210 of 17 December 1996,

Recalling further General Assembly resolution 53/108 of 8 December 1998, in which the Assembly decided that the Ad Hoc Committee established by General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 should elaborate a draft international convention for the suppression of terrorist financing to supplement related existing international instruments,

Considering that the financing of terrorism is a matter of grave concern to the international community as a whole,

Noting that the number and seriousness of acts of international terrorism depend on the financing that terrorists may obtain,

Noting also that existing multilateral legal instruments do not expressly address such financing,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation among States in devising and adopting effective measures for the prevention of the financing of terrorism, as well as for its suppression through the prosecution and punishment of its perpetrators,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. **Funds** means assets of every kind, whether tangible or intangible, movable or immovable, however acquired, and legal documents or instruments in any form, including electronic or digital, evidencing title to, or interest in, such assets, including, but not limited to, bank credits, travellers cheques, bank cheques, money orders, shares, securities, bonds, drafts, letters of credit.
2. **A State or governmental facility** means any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public authority or entity or by employees or officials of an intergovernmental organization in connection with their official duties.
3. **Proceeds** means any funds derived from or obtained, directly or indirectly, through the commission of an offence set forth in article 2.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person by any means, directly or indirectly, unlawfully and wilfully, provides or collects funds with the intention that they should be used or in the knowledge that they are to be used, in full or in part, in order to carry out:

(a) An act which constitutes an offence within the scope of and as defined in one of the treaties listed in the annex; or

(b) Any other act intended to cause death or serious bodily injury to a civilian, or to any other person not taking an active part in the hostilities in a situation of armed conflict, when the purpose of such act, by its nature or context, is to intimidate a population, or to compel a government or an international organization to do or to abstain from doing any act.

2. (a) On depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State Party which is not a party to a treaty listed in the annex may declare that, in the application of this Convention to the State Party, the treaty shall be deemed not to be included in the annex referred to in paragraph 1, subparagraph (a). The declaration shall cease to have effect as soon as the treaty enters into force for the State Party, which shall notify the depositary of this fact:

(b) When a State Party ceases to be a party to a treaty listed in the annex, it may make a declaration as provided for in this article, with respect to that treaty.

3. For an act to constitute an offence set forth in paragraph 1, it shall not be necessary that the funds were actually used to carry out an offence referred to in paragraph 1, subparagraphs (a) or (b).

4. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1 of this article.

5. Any person also commits an offence if that person:

(a) Participates as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1 or 4 of this article:

(b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1 or 4 of this article:

(c) Contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraphs 1 or 4 of this article by a group of persons acting with a common purpose. Such contribution shall be intentional and shall either:

- (i) Be made with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of an offence as set forth in paragraph 1 of this article; or
- (ii) Be made in the knowledge of the intention of the group to commit an offence as set forth in paragraph 1 of this article.

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender is a national of that State and is present in the territory of that State and no other State has a basis under article 7, paragraph 1, or article 7, paragraph 2, to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 12 to 18 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:

- (a) To establish as criminal offences under its domestic law the offences set forth in article 2;
- (b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of the offences.

Article 5

1. Each State Party, in accordance with its domestic legal principles, shall take the necessary measures to enable a legal entity located in its territory or organized under its laws to be held liable when a person responsible for the management or control of that legal entity has, in that capacity, committed an offence set forth in article 2. Such liability may be criminal, civil or administrative.
2. Such liability is incurred without prejudice to the criminal liability of individuals having committed the offences.
3. Each State Party shall ensure, in particular, that legal entities liable in accordance with paragraph 1 above are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal, civil or administrative sanctions. Such sanctions may include monetary sanctions.

Article 6

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature.

Article 7

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:

(a) The offence is committed in the territory of that State;

(b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft registered under the laws of that State at the time the offence is committed;

(c) The offence is committed by a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) The offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), in the territory of or against a national of that State;

(b) The offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), against a State or government facility of that State abroad, including diplomatic or consular premises of that State;

(c) The offence was directed towards or resulted in an offence referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act;

(d) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State;

(e) The offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.

3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established in accordance with paragraph 2. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.

4. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is

present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties that have established their jurisdiction in accordance with paragraphs 1 or 2.

5. When more than one State Party claims jurisdiction over the offences set forth in article 2, the relevant States Parties shall strive to coordinate their actions appropriately, in particular concerning the conditions for prosecution and the modalities for mutual legal assistance.

6. Without prejudice to the norms of general international law, this Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its domestic law.

Article 8

1. Each State Party shall take appropriate measures, in accordance with its domestic legal principles, for the identification, detection and freezing or seizure of any funds used or allocated for the purpose of committing the offences set forth in article 2 as well as the proceeds derived from such offences, for purposes of possible forfeiture.

2. Each State Party shall take appropriate measures, in accordance with its domestic legal principles, for the forfeiture of funds used or allocated for the purpose of committing the offences set forth in article 2 and the proceeds derived from such offences.

3. Each State Party concerned may give consideration to concluding agreements on the sharing with other States Parties, on a regular or case-by-case basis, of the funds derived from the forfeitures referred to in this article.

4. Each State Party shall consider establishing mechanisms whereby the funds derived from the forfeitures referred to in this article are utilized to compensate the victims of offences referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), or their families.

5. The provisions of this article shall be implemented without prejudice to the rights of third parties acting in good faith.

Article 9

1. Upon receiving information that a person who has committed or who is alleged to have committed an offence set forth in article 2 may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its domestic law to investigate the facts contained in the information.

2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its domestic law so as to ensure that persons presence for the purpose of prosecution or extradition.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 are being taken shall be entitled to:

(a) Communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

(b) Be visited by a representative of that State;

(c) Be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).

4. The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 7, paragraph 1, subparagraph (b), or paragraph 2, subparagraph (b), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. When a State Party, pursuant to the present article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 7, paragraph 1 or 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that such person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 10

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 7 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Whenever a State Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate,

such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1.

Article 11

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.
2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.
3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.
4. If necessary, the offences set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 7, paragraphs 1 and 2.
5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 12

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal investigations or criminal or extradition proceedings in respect of the offences set forth in article 2, including assistance in obtaining evidence in their possession necessary for the proceedings.
2. States Parties may not refuse a request for mutual legal assistance on the ground of bank secrecy.
3. The requesting Party shall not transmit nor use information or evidence furnished by the requested Party for investigations, prosecutions or proceedings other than those stated in the request without the prior consent of the requested Party.

4. Each State Party may give consideration to establishing mechanisms to share with other States Parties information or evidence needed to establish criminal, civil or administrative liability pursuant to article 5.

5. States Parties shall carry out their obligations under paragraphs 1 and 2 in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance or information exchange that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their domestic law.

Article 13

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a fiscal offence. Accordingly, States Parties may not refuse a request for extradition or for mutual legal assistance on the sole ground that it concerns a fiscal offence.

Article 14

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded for the purposes of extradition or mutual legal assistance as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 15

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 16

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of identification, testimony or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences set forth in article 2 may be transferred if the following conditions are met:

- (a) The person freely gives his or her informed consent;
- (b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2. For the purposes of the present article:

(a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;

(b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

(c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the State to which he or she was transferred.

3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with the present article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to his or her departure from the territory of the State from which such person was transferred.

Article 17

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that person is present and applicable provisions of international law, including international human rights law.

Article 18

1. States Parties shall cooperate in the prevention of the offences set forth in article 2 by taking all practicable measures, *inter alia*, by adapting their domestic legislation, if necessary, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories, including:

(a) Measures to prohibit in their territories illegal activities of persons and organizations that knowingly encourage, instigate, organize or engage in the commission of offences set forth in article 2;

(b) Measures requiring financial institutions and other professions involved in financial transactions to utilize the most efficient measures available for the identification of their usual or occasional customers, as well as customers in whose interest accounts are opened, and to pay special attention to unusual or suspicious transactions and report transactions suspected of stemming from a criminal activity. For this purpose, States Parties shall consider:

(i) Adopting regulations prohibiting the opening of accounts the holders or beneficiaries of which are unidentified or unidentifiable, and measures to ensure that such institutions verify the identity of the real owners of such transactions;

(ii) With respect to the identification of legal entities, requiring financial institutions, when necessary, to take measures to verify the legal existence and the structure of the customer by obtaining, either from a public register or from the customer or both, proof of incorporation, including information concerning the customer's name, legal form, address, directors and provisions regulating the power to bind the entity;

(iii) Adopting regulations imposing on financial institutions the obligation to report promptly to the competent authorities all complex, unusual large transactions and unusual patterns of transactions, which have no apparent economic or obviously lawful purpose, without fear of assuming criminal or civil liability for breach of any restriction on disclosure of information if they report their suspicions in good faith;

(iv) Requiring financial institutions to maintain, for at least five years, all necessary records on transactions, both domestic or international.

2. States Parties shall further cooperate in the prevention of offences set forth in article 2 by considering:

(a) Measures for the supervision, including, for example, the licensing, of all money-transmission agencies;

(b) Feasible measures to detect or monitor the physical cross-border transportation of cash and bearer negotiable instruments, subject to strict safeguards to ensure proper use of information and without impeding in any way the freedom of capital movements.

3. States Parties shall further cooperate in the prevention of the offences set forth in article 2 by exchanging accurate and verified information in accordance with their domestic law and coordinating administrative and other measures taken, as appropriate, to prevent the commission of offences set forth in article 2, in particular by:

(a) Establishing and maintaining channels of communication between their competent agencies and services to facilitate the secure and rapid exchange of information concerning all aspects of offences set forth in article 2;

(b) Cooperating with one another in conducting inquiries, with respect to the offences set forth in article 2, concerning:

(i) The identity, whereabouts and activities of persons in respect of whom reasonable suspicion exists that they are involved in such offences;

(ii) The movement of funds relating to the commission of such offences.

4. States Parties may exchange information through the International Criminal Police Organization (Interpol).

Article 19

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its domestic law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 20

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 21

Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes of the Charter of the United Nations, international humanitarian law and other relevant conventions.

Article 22

Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction or performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of that other State Party by its domestic law.

Article 23

1. The annex may be amended by the addition of relevant treaties that:
  - (a) Are open to the participation of all States;
  - (b) Have entered into force;
  - (c) Have been ratified, accepted, approved or acceded to by at least twenty-two States Parties to the present Convention.
2. After the entry into force of this Convention, any State Party may propose such an amendment. Any proposal for an amendment shall be communicated to the depositary in written form. The depositary shall notify proposals that meet the requirements of paragraph 1 to all States Parties and seek their views on whether the proposed amendment should be adopted.
3. The proposed amendment shall be deemed adopted unless one third of the States Parties object to it by a written notification not later than 180 days after its circulation.
4. The adopted amendment to the annex shall enter into force 30 days after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance or approval of such amendment for all those States Parties having deposited such an instrument. For each State Party ratifying, accepting or approving the amendment after the deposit of the twenty-second instrument, the amendment shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State Party of its instrument of ratification, acceptance or approval.

Article 24

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months from the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, in conformity with the Statute of the Court.
2. Each State may at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto declare that it does not consider itself bound by paragraph 1. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.
3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 25

1. This Convention shall be open for signature by all States from 10 January 2000 to 31 December 2001 at United Nations Headquarters in New York.
2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.
3. ~~This Convention shall be open to accession by any State. The instruments of accession~~ shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 26

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.
2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 27

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.
2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 28

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at United Nations Headquarters in New York on 10 January 2000.

Annex

1. Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, done at The Hague on 16 December 1970.
2. Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, done at Montreal on 23 September 1971.
3. Convention on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, including Diplomatic Agents, adopted by the General Assembly of the United Nations on 14 December 1973.
4. International Convention against the Taking of Hostages, adopted by the General Assembly of the United Nations on 17 December 1979.
5. Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, adopted at Vienna on 3 March 1980.
6. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, supplementary to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, done at Montreal on 24 February 1988.
7. Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation, done at Rome on 10 March 1988.
8. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms located on the Continental Shelf, done at Rome on 10 March 1988.
9. International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, adopted by the General Assembly of the United Nations on 15 December 1997.

ΜΕΡΟΣ ΙΙ

Διεθνής Σύμβαση για την Καταστολή της Χρηματοδότησης της
Τρομοκρατίας

Προοίμιο

Τα Κράτη Μέρη της παρούσας Σύμβασης,

Λαμβάνοντας υπόψη τους σκοπούς και αρχές του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών αναφορικά με τη διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας και την προώθηση της καλής γειτονίας και φιλικών σχέσεων και συνεργασίας μεταξύ Κρατών,

Ανησυχώντας έντονα για την κλιμάκωση που παρατηρείται παγκοσμίως σε όλες τις μορφές και εκδηλώσεις των πράξεων τρομοκρατίας,

Έχοντας υπόψη τη Διακήρυξη με την Ευκαιρία της Πεντηκοστής Επετείου των Ηνωμένων Εθνών, η οποία περιλαμβάνεται στο ψήφισμα της Γενικής Συνέλευσης 50/6 της 24ης Οκτωβρίου 1995,

Έχοντας επίσης υπόψη όλα τα σχετικά με το θέμα ψηφίσματα της Γενικής Συνέλευσης, περιλαμβανομένου του ψηφίσματος 49/60 της 9ης Δεκεμβρίου 1994 και το παράρτημά του, για τη Διακήρυξη Μέτρων Εξάλειψης της Διεθνούς Τρομοκρατίας, στο οποίο όλα τα Κράτη Μέλη των Ηνωμένων Εθνών επιβεβαίωσαν επισήμως για μια ακόμη φορά την

κατηγορηματική τους καταδίκη όλων των πράξεων, μεθόδων και πρακτικών τρομοκρατίας ως εγκληματικών και αδικαιολόγητων, οπουδήποτε και από οποιονδήποτε διεπράχθησαν, περιλαμβανομένων αυτών που θέτουν σε κίνδυνο τις φιλικές σχέσεις μεταξύ Κρατών και λαών και απειλούν την εδαφική ακεραιότητα και ασφάλεια των Κρατών,

Παρατηρώντας ότι η Διακήρυξη Μέτρων Εξάλειψης της Διεθνούς Τρομοκρατίας ενθάρρυνε επίσης τα Κράτη να εξετάσουν επείγοντως το πεδίο εφαρμογής των υφιστάμενων διεθνών νομικών διατάξεων για την πρόληψη, καταστολή και εξάλειψη όλων των μορφών και εκδηλώσεων της τρομοκρατίας, ώστε να διασφαλισθεί η ύπαρξη ενός πλήρους νομικού πλαισίου που να καλύπτει όλες τις πτυχές του θέματος,

Έχοντας υπόψη την παράγραφο 3, υποπαράγραφο (στ), του ψηφίσματος 51/210 της 17ης Δεκεμβρίου 1996 της Γενικής Συνέλευσης, με το οποίο η Συνέλευση κάλεσε όλα τα Κράτη να λάβουν μέτρα για την πρόληψη και εξουδετέρωση, μέσω κατάλληλων εθνικών μέτρων, της χρηματοδότησης των τρομοκρατών και τρομοκρατικών οργανώσεων, είτε η χρηματοδότηση αυτή είναι άμεση ή έμμεση μέσω οργανισμών, οι οποίοι επίσης έχουν ή ισχυρίζονται ότι έχουν φιλανθρωπικούς, κοινωνικούς ή πολιτιστικούς σκοπούς ή οι οποίοι είναι επίσης αναμιγμένοι σε παράνομες ενέργειες όπως παράνομο εμπόριο όπλων, εμπόριο ναρκωτικών και άλλες μορφές οργανωμένου εγκλήματος, περιλαμβανομένης της εκμετάλλευσης προσώπων για σκοπούς

χρηματοδότησης τρομοκρατικών ενεργειών, και συγκεκριμένα να εξετάσουν το ενδεχόμενο, όπου αυτό είναι κατάλληλο, υιοθέτησης ρυθμιστικών μέτρων για την πρόληψη και εξουδετέρωση διακινήσεων πόρων, για τους οποίους υπάρχουν υποψίες ότι πρόκειται να χρησιμοποιηθούν για τρομοκρατικούς σκοπούς, χωρίς ωστόσο να παρεμποδίζεται με οποιοδήποτε τρόπο η ελεύθερη διακίνηση νομίμων κεφαλαίων και να εντατικοποιηθούν την ανταλλαγή πληροφοριών αναφορικά με τις διεθνείς διακινήσεις των πόρων αυτών,

Έχοντας επίσης υπόψη το ψήφισμα 52/165 της 15ης Δεκεμβρίου 1997 της Γενικής Συνέλευσης, με το οποίο η Συνέλευση κάλεσε τα Κράτη να εξετάσουν, συγκεκριμένα, την εφαρμογή των μέτρων που εκτίθενται στις παραγράφους 3 (α) μέχρι (στ) του ψηφίσματος 51/210 της 17ης Δεκεμβρίου 1996,

Έχοντας περαιτέρω υπόψη το ψήφισμα 53/108 της 8ης Δεκεμβρίου 1998 της Γενικής Συνέλευσης, με το οποίο η Συνέλευση αποφάσισε ότι η Ad Hoc Επιτροπή, η οποία συστάθηκε από το ψήφισμα 51/210 της 17ης Δεκεμβρίου 1996 της Γενικής Συνέλευσης θα έπρεπε να επεξεργαστεί προσχέδιο διεθνούς Σύμβασης για την καταστολή της χρηματοδότησης της τρομοκρατίας για να ενισχύσει σχετικά διεθνή κείμενα που ισχύουν,

Λαμβάνοντας υπόψη ότι η χρηματοδότηση της τρομοκρατίας είναι θέμα, που προκαλεί σοβαρή ανησυχία σε ολόκληρη τη διεθνή κοινότητα,

Παρατηρώντας ότι ο αριθμός και η σοβαρότητα τρομοκρατικών ενεργειών εξαρτάται από τη χρηματοδότηση, η οποία δυνατό να παρέχεται σε τρομοκράτες,

Παρατηρώντας επίσης ότι τα υφιστάμενα νομικά κείμενα δεν αναφέρονται ρητώς σε τέτοια χρηματοδότηση,

Έχοντας πεισθεί ότι υπάρχει άμεση ανάγκη ενίσχυσης της διεθνούς συνεργασίας μεταξύ Κρατών, ετοιμασίας και υιοθέτησης αποτελεσματικών μέτρων για την πρόληψη της χρηματοδότησης της τρομοκρατίας, καθώς επίσης και της καταστολής της μέσω της δίωξης και τιμωρίας των δραστών,

Έχουν συμφωνήσει ως ακολούθως:

Άρθρο 1

Για τους σκοπούς της παρούσας Σύμβασης:

1. "Πόροι" σημαίνει περιουσιακά στοιχεία παντός τύπου, εμπράγματα ή άυλα, κινητά ή ακίνητα, που έχουν αποκτηθεί με

οποιοδήποτε τρόπο, νομικά έγγραφα ή κείμενα σε οποιαδήποτε μορφή, περιλαμβανομένων ηλεκτρονικών ή ψηφιακών κειμένων, που συνιστούν μαρτυρία για τίτλο ή συμφέρον στα περιουσιακά αυτά στοιχεία, περιλαμβανομένων, χωρίς ωστόσο να περιορίζονται μόνο σε αυτά, τραπεζικών πιστώσεων, ταξιδιωτικών επιταγών, τραπεζικών επιταγών, ταχυδρομικών επιταγών, μετοχών, χρεωγράφων, ομολόγων, γραμματίων, πιστωτικών επιστολών.

2. «Κρατική ή κυβερνητική διευκόλυνση» σημαίνει οποιαδήποτε μόνιμη ή προσωρινή διευκόλυνση ή μεταφορικό μέσο που χρησιμοποιείται ή κατέχεται από εκπροσώπους κράτους, μέλη της Κυβέρνησης, του νομοθετικού ή δικαστικού σώματος του Κράτους ή από λειτουργούς ή υπαλλήλους Κράτους ή οποιασδήποτε άλλης δημόσιας αρχής ή οντότητας ή από υπαλλήλους ή λειτουργούς οποιουδήποτε διακυβερνητικού οργανισμού σχετικά με τα επίσημα καθήκοντά τους.
3. «Έσοδα» σημαίνει χρήματα τα οποία προέρχονται ή αποκτώνται, άμεσα ή έμμεσα, από τη διάπραξη αδικήματος που περιλαμβάνεται στο άρθρο 2.

Άρθρο 2

1. Πρόσωπο διαπράττει αδίκημα δυνάμει της παρούσας σύμβασης αν το πρόσωπο αυτό, με οποιοδήποτε μέσο, άμεσα ή έμμεσα, παράνομα και εκούσια, παρέχει ή συλλέγει πόρους με πρόθεση να χρησιμοποιηθούν ή εν γνώσει του ότι θα χρησιμοποιηθούν, εν όλω ή εν μέρει, για τη διενέργεια:

(α) Πράξης, οποία συνιστά αδίκημα δυνάμει οποιαδήποτε Συνθήκης από αυτές που εκτίθενται στο Παράρτημα, ή

(β) Άλλης πράξης, η οποία αποσκοπεί στην πρόκληση θανάτου ή σοβαρής σωματικής βλάβης σε άμαχο, ή άλλο πρόσωπο, το οποίο δεν λαμβάνει ενεργό ρόλο σε εχθροπραξίες στα πλαίσια ένοπλης σύρραξης, όταν λόγω της φύσης ή των περιστάσεων που την περιβάλλουν, συνάγεται ότι σκοπός της πράξης αυτής είναι να εκφοβίσει πληθυσμό ή να εξαναγκάσει κυβέρνηση ή διεθνή οργανισμό να προβεί ή να μην προβεί σε κάποια πράξη.

2. (α) Με την κατάθεση του εγγράφου κύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησής του, Κράτος Μέρος, το οποίο δεν είναι Μέρος σε Συνθήκη, η οποία εκτίθεται στο Παράρτημα, δύναται να δηλώσει ότι, κατά την εφαρμογή της παρούσας Σύμβασης στο εν λόγω Κράτος Μέρος, η εν λόγω Συνθήκη θα θεωρείται ότι δεν

περιλαμβάνεται στο Παράρτημα, που αναφέρεται στην υποπαράγραφο (α) της παραγράφου 1. Η δήλωση παύει να ισχύει μόλις η εν λόγω Συνθήκη τεθεί σε ισχύ για το εν λόγω Κράτος Μέρος, το οποίο πρέπει να γνωστοποιήσει το γεγονός αυτό στο Θεματοφύλακα.

(β) Σε περίπτωση όπου Κράτος Μέρος παύει να είναι Μέρος σε Συνθήκη, η οποία εκτίθεται στο Παράρτημα, το εν λόγω Κράτος δύναται να κάμει δήλωση όπως προβλέπει το παρόν άρθρο, σχετικά με την εν λόγω Συνθήκη.

3. Προκειμένου πράξη να συνιστά αδίκημα δυνάμει της παραγράφου 1, δεν είναι ανάγκη οι πόροι να είχαν πράγματι χρησιμοποιηθεί για τη διάπραξη αδικήματος, που αναφέρεται στην παράγραφο 1, υποπαράγραφο (α) ή (β).
4. Πρόσωπο διαπράττει επίσης αδίκημα, αν αποπειραθεί να διαπράξει αδίκημα, το οποίο προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου αυτού.
5. Πρόσωπο επίσης διαπράττει αδίκημα αν:
  - (α) Συμμετέχει ως συνεργό σε αδίκημα, το οποίο προβλέπεται στην παράγραφο 1 ή 4 του άρθρου αυτού,

(β) Οργανώνει ή παρέχει οδηγίες σε άλλους να διαπράξουν αδίκημα, το οποίο προβλέπεται στην παράγραφο 1 ή 4 του άρθρου αυτού,

(γ) Συνεισφέρει στη διάπραξη από ομάδα προσώπων που ενεργούν με κοινό σκοπό ενός ή περισσότερων αδικημάτων, που προβλέπονται στις παραγράφους 1 ή 4 του άρθρου αυτού. Η συνεισφορά πρέπει να γίνεται εκ προθέσεως είτε:

(i) Με σκοπό την προώθηση της εγκληματικής δραστηριότητας ή του εγκληματικού σκοπού της ομάδας, όπου η εν λόγω δραστηριότητα ή σκοπός περιλαμβάνει τη διάπραξη αδικήματος που αναφέρεται στην παράγραφο 1 του παρόντος άρθρου, ή

(ii) Γίνεται εν γνώσει της πρόθεσης της ομάδας να διαπράξουν αδίκημα που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του παρόντος άρθρου.

Άρθρο 3

Η παρούσα Σύμβαση δεν θα εφαρμόζεται στις περιπτώσεις όπου το αδίκημα διεπράχθη εντός Κράτους, ο φερόμενος δράστης είναι πολίτης του Κράτους αυτού και βρίσκεται σε αυτό και ουδέν άλλο Κράτος έχει

δικαιοδοσία δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, ή του άρθρου 7, παράγραφος 2, αλλά οι διατάξεις των άρθρων 12 μέχρι 18 θα εφαρμόζονται όπου δει στις εν λόγω περιπτώσεις.

Άρθρο 4

Κάθε Κράτος Μέρος πρέπει να υιοθετήσει τέτοια μέτρα, ως είναι αναγκαίο ώστε:

(α) τα αδικήματα, που αναφέρονται στο άρθρο 2 να αποτελούν ποινικά αδικήματα δυνάμει της εθνικής του νομοθεσίας,

(β) τα αδικήματα αυτά να υπόκεινται στη δέουσα τιμωρία λαμβανομένης υπόψη της σοβαρότητας των.

Άρθρο 5

1. Κάθε Κράτος Μέρος λαμβάνει όλα τα αναγκαία μέτρα, σύμφωνα με το εθνικό του δίκαιο, ώστε μία νομική οντότητα, η οποία έχει την έδρα της στην επικράτειά του ή έχει συσταθεί δυνάμει της νομοθεσίας του, να υπέχει νομική ευθύνη, όταν πρόσωπο που είναι υπεύθυνο για τη διοίκηση ή έχει τον έλεγχο της εν λόγω νομικής οντότητας διέπραξε, με αυτή την ιδιότητα, αδίκημα το

οποίο αναφέρεται στο άρθρο 2. Η εν λόγω νομική ευθύνη δυνατό να είναι ποινική, αστική ή διοικητική.

2. Η νομική αυτή ευθύνη θα υφίσταται άνευ επηρεασμού της ποινικής ευθύνης, την οποία υπέχουν τα άτομα, που διέπραξαν τα αδικήματα.
3. Κάθε Κράτος Μέρος διασφαλίζει, ειδικά, ότι νομικές οντότητες, που υπέχουν ευθύνη σύμφωνα με την παράγραφο 1 πιο πάνω, θα υπόκεινται σε αποτελεσματικές, ανάλογες και αποτρεπτικές ποινικές, αστικές ή διοικητικές κυρώσεις. Οι κυρώσεις αυτές δυνατό να περιλαμβάνουν χρηματικές κυρώσεις.

Άρθρο 6

Κάθε Κράτος Μέρος υιοθετεί τέτοια μέτρα, ως είναι αναγκαίο, περιλαμβανομένης, όπου δει, εθνικής νομοθεσίας προς διασφάλιση ότι οι ποινικές πράξεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της παρούσας Σύμβασης, δεν θα δικαιολογούνται υπό οποιεσδήποτε περιστάσεις βάσει πολιτικών, φιλοσοφικών, ιδεολογικών, φυλετικών, εθνικών, θρησκευτικών ή άλλων συναφών λόγων.

Άρθρο 7

1. Κάθε Κράτος Μέρος λαμβάνει μέτρα, ως είναι αναγκαίο, για τη θέσπιση δικαιοδοσίας επί αδικημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 2 όταν:
  - (α) Το αδίκημα διεπράχθη στην επικράτεια του Κράτους αυτού,
  - (β) Το αδίκημα διεπράχθη σε πλοίο, το οποίο φέρει τη σημαία του Κράτους αυτού ή σε αεροσκάφος, το οποίο κατά το χρόνο διαπράξεως του αδικήματος είναι εγγεγραμμένο δυνάμει της νομοθεσίας του Κράτους αυτού,
  - (γ) Το αδίκημα διεπράχθη από πολίτη του Κράτους αυτού.
2. Κράτος Μέρος δύναται επίσης να θεσπίσει τη δικαιοδοσία του επί οιοδήποτε αδικήματος όταν:
  - (α) Το αδίκημα αποσκοπούσε ή είχε ως αποτέλεσμα τη διάπραξη αδικήματος, που αναφέρεται στο άρθρο 2, παράγραφο 1, υποπαράγραφος (α) ή (β), στην επικράτεια ή εναντίον πολίτη του Κράτους αυτού.

(β) Το αδίκημα αποσκοπούσε ή είχε ως αποτέλεσμα τη διάπραξη αδικήματος, που αναφέρεται στο άρθρο 2, παράγραφο 1, υποπαράγραφο (α) ή (β), εναντίον Κρατικής ή κυβερνητικής διευκόλυνσης του Κράτους αυτού στο εξωτερικό, περιλαμβανομένων διπλωματικών ή προξενικών κτιρίων του Κράτους αυτού.

(γ) Το αδίκημα αποσκοπούσε ή είχε ως αποτέλεσμα αδίκημα που αναφέρεται στο άρθρο 2, παράγραφο 1, υποπαράγραφο (α) ή (β), το οποίο διεπράχθη σε μία προσπάθεια εξαναγκασμού του Κράτους να προβεί ή να μην προβεί σε κάποια πράξη.

(δ) Το αδίκημα διεπράχθη από άτομο στερούμενο ιθαγένειας, που έχει τη συνήθη διαμονή του ή διαμονή της στην επικράτεια του Κράτους αυτού,

(ε) Το αδίκημα διεπράχθη σε αεροσκάφος, που διαχειρίζεται η Κυβέρνηση του Κράτους αυτού.

3. Με την κύρωση, αποδοχή, έγκριση ή προσχώρηση στην παρούσα Σύμβαση, κάθε Κράτος Μέρος θα γνωστοποιεί στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών τη δικαιοδοσία που έχει θεσπίσει σύμφωνα με την παράγραφο 2. Σε περίπτωση

οποιασδήποτε αλλαγής, το εν λόγω Κράτος Μέρος πρέπει να ειδοποιεί πάραυτα το Γενικό Γραμματέα.

4. Κάθε Κράτος Μέρος λαμβάνει ωσαύτως μέτρα, τα οποία είναι αναγκαία για τη θέσπιση δικαιοδοσίας του επί των αδικημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 2, στις περιπτώσεις όπου ο φερόμενος ως δράστης βρίσκεται στην επικράτειά του και δεν τον εκδίδει σε οποιοδήποτε από τα Κράτη Μέρη, που έχουν θεσπίσει δικαιοδοσία σύμφωνα με τις παραγράφους 1 ή 2.
5. Στην περίπτωση όπου περισσότερα από ένα Κράτη Μέρη διεκδικούν δικαιοδοσία επί των αδικημάτων, που αναφέρονται στο άρθρο 2, τα εν λόγω Κράτη Μέρη επιδιώκουν τον κατάλληλο συντονισμό των ενεργειών τους όσον αφορά, συγκεκριμένα, στις προϋποθέσεις δίωξης και τρόπους αμοιβαίας νομικής βοήθειας.
6. Άνευ επηρεασμού των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου, η παρούσα Σύμβαση δεν αποκλείει την άσκηση ποινικής δικαιοδοσίας, η οποία έχει θεσπισθεί από Κράτος Μέρος σύμφωνα με την εθνική του νομοθεσία.

Άρθρο 8

1. Κάθε Κράτος Μέρος λαμβάνει τα κατάλληλα μέτρα, σύμφωνα με το εθνικό του δίκαιο, για την αναγνώριση, ανακάλυψη και

παγοποίηση ή κατάσχεση οποιωνδήποτε πόρων, που έχουν χρησιμοποιηθεί ή διατεθεί για σκοπούς διάπραξης αδικημάτων, που αναφέρονται στο άρθρο 2, καθώς επίσης και των εσόδων, που προέρχονται από τέτοια αδικήματα επί σκοπώ ενδεχόμενης δήμευσης.

2. Κάθε Κράτος Μέρος λαμβάνει τα κατάλληλα μέτρα, σύμφωνα με το εθνικό του δίκαιο, για τη δήμευση πόρων, που έχουν χρησιμοποιηθεί ή διατεθεί για σκοπούς διάπραξης αδικημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 2 και των εσόδων, που προέρχονται από τα αδικήματα αυτά.
3. Κάθε ενδιαφερόμενο Κράτος Μέρος δύναται να εξετάσει το ενδεχόμενο σύναψης συμφωνιών με άλλα Κράτη Μέρη, είτε σε μόνιμη βάση είτε κατά περίπτωση, για τη μεταξύ τους διανομή των πόρων, που προέρχονται από δήμευσεις, που αναφέρονται στο παρόν άρθρο.
4. Κάθε Κράτος Μέρος εξετάζει τη δημιουργία μηχανισμών σύμφωνα με τους οποίους οι πόροι που προέρχονται από τις αναφερόμενες στο παρόν άρθρο δήμευσεις θα διατίθενται για αποζημίωση των θυμάτων ή των οικογενειών των θυμάτων των αδικημάτων, που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφο 1, υποπαράγραφο (α) ή (β).

5. Οι διατάξεις του παρόντος άρθρου θα εφαρμόζονται άνευ επηρεασμού των δικαιωμάτων τρίτων, που ενεργούν με καλή πίστη.

Άρθρο 9

1. Άμα τη λήψει πληροφορίας από Κράτος Μέρος ότι πρόσωπο, το οποίο έχει διαπράξει ή φέρεται να έχει διαπράξει αδίκημα που εκτίθεται στο άρθρο 2, βρίσκεται στην επικράτειά του, το εν λόγω Κράτος λαμβάνει τέτοια κατάλληλα μέτρα δυνάμει της εθνικής του νομοθεσίας ώστε να διερευνήσει τα γεγονότα που περιλαμβάνονται στην πληροφορία.
2. Σε περίπτωση όπου Κράτος Μέρος, στην επικράτεια του οποίου βρίσκεται ο δράστης ή ο φερόμενος ως δράστης, κρίνει δικαιολογημένα, λαμβάνει τα κατάλληλα μέτρα βάσει του εθνικού του δικαίου προς διασφάλιση της παρουσίας του για σκοπούς ποινικής δίωξης ή έκδοσης.
3. Πρόσωπο, σε σχέση με το οποίο λαμβάνονται μέτρα, που αναφέρονται στην παράγραφο 2, δικαιούται:

(α) να επικοινωνήσει χωρίς καθυστέρηση με τον πιο κοντινό κατάλληλο εκπρόσωπο του Κράτους, του οποίου είναι πολίτης ή του Κράτους, το οποίο άλλως δικαιούται να προστατεύει τα δικαιώματα του εν λόγω προσώπου ή, αν πρόκειται για άπατρι, του Κράτους, στην επικράτεια του οποίου το πρόσωπο αυτό έχει τη συνήθη διαμονή του,

(β) να τον επισκεφθεί εκπρόσωπος του Κράτους αυτού,

(γ) να ενημερωθεί για τα δικαιώματά του όπως προβλέπονται στις υποπαραγράφους (α) και (β).

4. Τα δικαιώματα που αναφέρονται στην παράγραφο 3 θα ασκούνται σύμφωνα με τους νόμους και κανονισμούς του Κράτους στην επικράτεια του οποίου βρίσκεται ο δράστης ή ο φερόμενος ως δράστης, υπό την επιφύλαξη ότι οι εν λόγω νόμοι και κανονισμοί παρέχουν δυνατότητα πλήρους εκπληρώσεως του σκοπού, στον οποίο αποβλέπουν τα δικαιώματα, που προβλέπει η παράγραφος 3.

5. Οι διατάξεις των παραγράφων 3 και 4 δεν επηρεάζουν το δικαίωμα οποιουδήποτε Κράτους Μέρους, το οποίο έχει δικαιοδοσία δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, υποπαραγράφος (β), ή παράγραφος 2, υποπαραγράφος (β) να

καλέσει τη Διεθνή Επιτροπή του Ερυθρού Σταυρού να επικοινωνήσει με και να επισκεφθεί τον φερόμενο ως δράστη.

6. Στην περίπτωση όπου Κράτος Μέρος, δυνάμει του παρόντος άρθρου θέτει υπό κράτηση πρόσωπο, το εν λόγω Κράτος γνωστοποιεί πάραυτα, απευθείας ή μέσω του Γενικού Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, τα Κράτη Μέρη, τα οποία έχουν θεσπίσει δικαιοδοσία σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 1 ή 2, και αν το θεωρήσει σκόπιμο, οποιοδήποτε άλλο ενδιαφερόμενο Κράτος Μέρος, το γεγονός ότι το πρόσωπο αυτό βρίσκεται υπό κράτηση και τις περιστάσεις, που δικαιολογούν την κράτησή του. Το Κράτος, το οποίο διενεργεί την έρευνα, που αναφέρεται στην παράγραφο 1 ενημερώνει αμέσως τα εν λόγω Κράτη Μέρη για τα αποτελέσματα της έρευνας και κατά πόσο προτίθεται να ασκήσει δικαιοδοσία.

Άρθρο 10

1. Το Κράτος Μέρος στην επικράτεια του οποίου βρίσκεται ο δράστης οφείλει, στις περιπτώσεις εφαρμογής του άρθρου 7, αν δεν εκδώσει το πρόσωπο αυτό, χωρίς καμία εξαίρεση και ανεξάρτητα από το αν το αδίκημα διεπράχθη στην επικράτειά του, να υποβάλει την υπόθεση χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση στις αρμόδιες αρχές του για την έναρξη ποινικής δίωξης δυνάμει της

νομοθεσίας του. Οι αρχές αυτές λαμβάνουν τις αποφάσεις τους κατά τον ίδιο τρόπο όπως σε σχέση με περιπτώσεις άλλων σοβαρών αδικημάτων δυνάμει της νομοθεσίας του κράτους αυτού.

2. Στις περιπτώσεις όπου επιτρέπεται σε Κράτος Μέρους δυνάμει της εθνικής του νομοθεσίας να εκδώσει ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο να παραδώσει πολίτη του μόνον υπό τον όρο επιστροφής του στο εν λόγω Κράτος για να εκτίσει την ποινή που θα του επιβληθεί ως αποτέλεσμα δίκης ή διαδικασίας, για την οποία είχε ζητηθεί η έκδοση ή η παράδοσή του, και το Κράτος αυτό καθώς και το Κράτος που ζητά την έκδοσή του συμφωνήσουν με αυτή την επιλογή και άλλους όρους που θεωρούν αναγκαίους, αυτή η υπό όρους έκδοση ή παράδοση θα θεωρείται ότι εκπληρώνει τις υποχρεώσεις που αναφέρονται στην παράγραφο 1.

Άρθρο 11

1. Τα αδικήματα, που αναφέρονται στο άρθρο 2, θα θεωρούνται ότι περιλαμβάνονται στα αδικήματα που δικαιολογούν έκδοση δυνάμει Συνθήκης Έκδοσης, που ίσχυε μεταξύ οποιωνδήποτε των Κρατών Μερών πριν από την έναρξη ισχύος της παρούσας Σύμβασης. Κράτη Μέρη αναλαμβάνουν την υποχρέωση να περιλάβουν τα αδικήματα αυτά, ως αδικήματα που δικαιολογούν

έκδοση, σε οποιαδήποτε συνθήκη έκδοσης, που συνάπτουν μεταξύ τους σε μεταγενέστερο στάδιο.

2. Στην περίπτωση όπου Κράτος Μέρος θεωρεί ότι προϋπόθεση εκδόσεως είναι η ύπαρξη Συνθήκης Εκδόσεως λαμβάνει αίτημα για έκδοση από άλλο Κράτος Μέρος, με το οποίο δεν έχει συνάψει Συνθήκη Έκδοσης, δύναται, αν το επιλέξει, να θεωρήσει την παρούσα Σύμβαση ως νομική βάση για έκδοση αναφορικά με τα αδικήματα, που εκτίθενται στο άρθρο 2. Η έκδοση θα υπόκειται στους λοιπούς όρους που προβλέπονται από τη νομοθεσία του Κράτους, προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα.
3. Κράτη Μέρη, τα οποία δεν θέτουν ως προϋπόθεση έκδοσης την ύπαρξη Συνθήκης Εκδόσεως, θα αναγνωρίζουν ότι τα αδικήματα, που εκτίθενται στο άρθρο 2, είναι αδικήματα που δικαιολογούν έκδοση, τηρουμένων των διατάξεων της νομοθεσίας του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα.
4. Για σκοπούς έκδοσης μεταξύ Κρατών Μερών, και όπου αυτό είναι αναγκαίο, τα αδικήματα που εκτίθενται στο άρθρο 2 θα θεωρούνται ως να είχαν διαπραχθεί όχι μόνο εκεί που έλαβαν χώρα αλλά και στην επικράτεια των Κρατών, που έχουν θεσπίσει δικαιοδοσία σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 2.

5. Οι διατάξεις όλων των Συνθηκών Έκδοσης και Διευθετήσεων μεταξύ των Κρατών Μερών αναφορικά με αδικήματα, που εκτίθενται στο άρθρο 2, θα θεωρούνται ως τροποποιηθείσες μεταξύ των Κρατών Μελών, κατά την έκταση, που δεν συνάδουν με την παρούσα Σύμβαση.

Άρθρο 12

1. Κράτη Μέρη θα παρέχουν προς άλλα τη μέγιστη δυνατή βοήθεια σε σχέση με ποινικές έρευνες ή ποινικές διαδικασίες ή διαδικασίες έκδοσης αναφορικά με τα αδικήματα, που αναφέρονται στο άρθρο 2, περιλαμβανομένης βοήθειας για λήψη μαρτυρίας, που βρίσκεται στην κατοχή τους και η οποία είναι αναγκαία για τις εν λόγω διαδικασίες.

2. Κράτη Μέρη δεν δύνανται να αρνηθούν αμοιβαία νομική βοήθεια επικαλούμενα τραπεζικό απόρρητο.

3. Το αιτούν Κράτος δεν μεταβιβάζει ούτε και χρησιμοποιεί πληροφορίες ή μαρτυρία που δόθηκε από το Κράτος προς το οποίο είχε απευθύνει το σχετικό αίτημα, για τη διεξαγωγή ερευνών, διώξεων ή διαδικασιών άλλων από αυτές που αναφέροντο στο αίτημα χωρίς την προηγούμενη συγκατάθεση του Κράτους προς το οποίο είχε απευθύνει το αίτημα.

4. Κάθε Κράτος Μέρος δύναται να εξετάσει το ενδεχόμενο δημιουργίας μηχανισμών για να μοιράζεται με άλλα Κράτη Μέρη πληροφορίες ή μαρτυρία, η οποία χρειάζεται για τη στοιχειοθέτηση ποινικής, αστικής ή διοικητικής ευθύνης δυνάμει του άρθρου 5.

5. Κράτη Μέρη εκτελούν τις υποχρεώσεις τους, όπως απορρέουν από τις παραγράφους 1 και 2, σύμφωνα με οποιοσδήποτε Συνθήκες ή άλλες Διευθετήσεις για αμοιβαία νομική βοήθεια ή ανταλλαγή πληροφοριών, που δυνατό να υπάρχουν μεταξύ τους. Στην περίπτωση όπου δεν υπάρχουν τέτοιες Συνθήκες ή Διευθετήσεις, τα Κράτη μέρη συνεργάζονται μεταξύ τους σύμφωνα με το εθνικό τους δίκαιο.

Άρθρο 13

Κανένα από τα αδικήματα, που αναφέρονται στο άρθρο 2, δεν θεωρείται για σκοπούς έκδοσης ή αμοιβαίας νομικής βοήθειας, ως φορολογικό αδίκημα. Επομένως, Κράτη Μέρη δεν δύνανται να απορρίψουν αίτημα για έκδοση ή για παροχή αμοιβαίας νομικής βοήθειας με το μόνο δικαιολογητικό ότι πρόκειται για φορολογικό αδίκημα.

Άρθρο 14

Κανένα από τα αδικήματα που εκτίθενται στο άρθρο 2 δεν θα θεωρείται για σκοπούς έκδοσης ή αμοιβαίας νομικής βοήθειας, ως πολιτικό αδίκημα ή ως αδίκημα, το οποίο έχει σχέση με πολιτικό αδίκημα ή ως αδίκημα υποκινούμενο από πολιτικά κίνητρα. Επομένως, αίτημα για έκδοση ή για αμοιβαία νομική βοήθεια βασιζόμενο σε ένα τέτοιο αδίκημα δεν δύναται να απορριφθεί λόγω του ότι πρόκειται για πολιτικό αδίκημα ή για αδίκημα, που σχετίζεται με πολιτικό αδίκημα ή αδίκημα υποκινούμενο από πολιτικά κίνητρα.

Άρθρο 15

Καμία διάταξη της παρούσας Σύμβασης δεν θα ερμηνεύεται ως επιβάλλουσα υποχρέωση για έκδοση ή για παροχή αμοιβαίας νομικής βοήθειας, αν το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα έχει ουσιώδεις λόγους να πιστεύει ότι το αίτημα έκδοσης για αδικήματα που αναφέρονται στο άρθρο 2 ή για αμοιβαία νομική βοήθεια σχετικά με τα αδικήματα αυτά έγινε με σκοπό την ποινική δίωξη ή την τιμωρία προσώπου συνεπεία της φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, εθνικής καταγωγής ή πολιτικών πεποιθήσεων του προσώπου αυτού ή ότι συμμόρφωση προς το αίτημα θα προκαλούσε ζημιά στη θέση που κατέχει το πρόσωπο αυτό για οποιοδήποτε από τους λόγους που προαναφέρθηκαν.

Άρθρο 16

1. Πρόσωπο, το οποίο τελεί υπό κράτηση ή εκτίει ποινή στην επικράτεια Κράτους Μέρους και του οποίου έχει ζητηθεί η παρουσία σε άλλο Κράτος Μέρους για σκοπούς αναγνώρισης, κατάθεσης, ή παροχής άλλης βοήθειας για τη λήψη μαρτυρίας για τη διερεύνηση ή δίωξη αναφορικά με τα αδικήματα, που αναφέρονται στο άρθρο 2, δύναται να μεταφερθεί, αν συντρέχουν οι ακόλουθες προϋποθέσεις.

(α) Το πρόσωπο έχει δώσει ελεύθερα τη συγκατάθεσή του μετά από σχετική πληροφόρηση,

(β) Οι αρμόδιες αρχές και των δύο Κρατών συμφωνούν υπό τέτοιους όρους, τους οποίους τα εν λόγω Κράτη θεωρούν αναγκαίους.

2. Για τους σκοπούς του παρόντος άρθρου:

(α) Το Κράτος, στο οποίο άτομο μεταφέρεται, έχει τόσο την εξουσία όσο και την υποχρέωση να το έχει υπό κράτηση, εκτός αν άλλως ζητήσει ή εξουσιοδοτήσει το Κράτος, από το οποίο το πρόσωπο αυτό μετεφέρθη.

(β) Το Κράτος, στο οποίο το πρόσωπο μεταφέρεται, υποχρεούται χωρίς καθυστέρηση να επιστρέψει το πρόσωπο στη φύλαξη του Κράτους, από το οποίο μετεφέρθη, όπως είχε προσυμφωνηθεί ή διαφορετικά συμφωνηθεί μεταξύ των αρμοδίων αρχών και των δύο Κρατών,

(γ) Το Κράτος, στο οποίο άτομο μεταφέρεται, δεν θα ζητεί από το Κράτος από το οποίο είχε μεταφερθεί να αρχίσει διαδικασία έκδοσης για την επιστροφή του.

(δ) Στο άτομο, που μεταφέρεται, δίδεται πίστωση για την ποινή, που εκτίει στο Κράτος από το οποίο μετεφέρθη για το χρόνο, που βρισκόταν υπό κράτηση στο Κράτος, στο οποίο μετεφέρθη.

3. Εκτός αν συμφωνήσει διαφορετικά το Κράτος/Μέρος, από το οποίο μεταφέρεται πρόσωπο δυνάμει του παρόντος άρθρου, το πρόσωπο αυτό, οποιαδήποτε και αν είναι η ιθαγένειά του, δεν διώκεται ούτε κρατείται ούτε η προσωπική του ελευθερία υποβάλλεται σε οποιοδήποτε άλλο περιορισμό στην επικράτεια του Κράτους, στο οποίο μετεφέρθη αναφορικά με πράξεις ή καταδίκες, που έγιναν πριν από την αναχώρησή του από την επικράτεια του Κράτους, από το οποίο το εν λόγω πρόσωπο μετεφέρθη.

Άρθρο 17

Διασφαλίζεται η δίκαιη μεταχείριση, περιλαμβανομένων όλων των δικαιωμάτων και εγγυήσεων σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους στην επικράτεια του οποίου βρίσκεται και με τις διατάξεις του διεθνούς δικαίου, που είναι εφαρμόσιμες, περιλαμβανομένου του διεθνούς δικαίου ανθρωπίνων δικαιωμάτων, κάθε προσώπου, το οποίο κρατείται ή σε σχέση με το οποίο λαμβάνονται οποιαδήποτε άλλα μέτρα ή διεξάγονται διαδικασίες δυνάμει της παρούσας Σύμβασης

Άρθρο 18

1. Κράτη. Μέρη οφείλουν να συνεργάζονται μεταξύ τους για την πρόληψη των αδικημάτων, που αναφέρονται στο άρθρο 2, με τη λήψη όλων των αναγκαίων μέτρων, περιλαμβανομένης μεταξύ άλλων της προσαρμογής της εσωτερικής νομοθεσίας τους, αν αυτό είναι αναγκαίο, για την πρόληψη και αντιμετώπιση των ενεργειών που λαμβάνουν χώρα στις αντίστοιχες επικράτειες των Κρατών για τη διάπραξη των εν λόγω αδικημάτων είτε εντός της επικράτειας είτε εκτός, περιλαμβανομένων:

(α) Μέτρων για την απαγόρευση στην επικράτεια των παράνομων δραστηριοτήτων προσώπων ή οργανισμών, οι οποίοι εν γνώσει τους ενθαρρύνουν, παρακινούν, οργανώνουν ή διενεργούν τη διάπραξη των αδικημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 2.

(β) Μέτρων, που απαιτούν από χρηματοοικονομικούς οργανισμούς και άλλους επαγγελματίες, που σχετίζονται με χρηματοοικονομικές συναλλαγές να χρησιμοποιήσουν τα πιο αποτελεσματικά μέτρα που έχουν στη διάθεσή τους για την αναγνώριση των συνήθων ή περιστασιακών πελατών τους, καθώς επίσης και πελατών προς όφελος των οποίων έχουν ανοιχθεί λογαριασμοί, και να δίδουν ιδιαίτερη προσοχή σε ασυνήθιστες ή ύποπτες συναλλαγές και να αναφέρουν τις συναλλαγές για τις οποίες υπάρχουν υποψίες ότι απορρέουν από εγκληματικές δραστηριότητες. Για το σκοπό αυτό, τα Κράτη Μέρη εξετάζουν την προοπτική:

(i) Υιοθέτησης κανονισμών, που απαγορεύουν το άνοιγμα λογαριασμών, των οποίων οι κάτοχοι ή δικαιούχοι είναι άγνωστοι ή δεν μπορούν να αναγνωριστούν, και θεσπίζουν μέτρα που θα διασφαλίζουν ότι οι εν λόγω οργανισμοί θα επιβεβαιώνουν την ταυτότητα των πραγματικών ιδιοκτητών των εν λόγω συναλλαγών.

(ii) αναφορικά με την αναγνώριση νομικών οντοτήτων, να ζητείται από χρηματοοικονομικούς οργανισμούς, δια της λήψεως μέτρων για διαπίστωση της νομικής υπόστασης και δομής του πελάτη, είτε από δημόσιο μητρώο είτε από τον πελάτη είτε και από τις δύο πηγές. απόδειξης απόκτησης νομικής προσωπικότητας, περιλαμβανομένων πληροφοριών σχετικά με το όνομα του πελάτη, τη νομική του φύση.

διεύθυνση, διευθυντές και διατάξεις, οι οποίες ρυθμίζουν την εξουσία δέσμευσης της οντότητας.

(iii) υιοθέτησης κανονισμών, που επιβάλλουν σε χρηματοοικονομικούς οργανισμούς την υποχρέωση άμεσης αναφοράς προς τις αρμόδιες αρχές όλων των πολύπλοκων, ασυνήθιστα μεγάλων συναλλαγών κατά τρόπο ασυνήθιστο, οι οποίες δεν έχουν εμφανή οικονομικό ή άλλο έκδηλα νόμιμο σκοπό, χωρίς φόβο ανάληψης ποινικής ή αστικής ευθύνης για παραβίαση οποιουδήποτε περιορισμού για αποκάλυψη πληροφοριών σε περίπτωση, που προβαίνουν καλόπιστα σε αναφορά των υποψιών τους.

(iv) να απαιτούν από τους χρηματοοικονομικούς οργανισμούς να διατηρούν για τουλάχιστον πέντε χρόνια, όλα τα αναγκαία μητρώα συναλλαγών, τόσο των εσωτερικών όσο και των διεθνών.

2. Τα Κράτη Μέρη οφείλουν να συνεργάζονται περαιτέρω μεταξύ τους όσον αφορά την πρόληψη των αδικημάτων, που αναφέρονται στο άρθρο 2, εξετάζοντας το ενδεχόμενο υιοθέτησης:

(α) Μέτρων για την εποπτεία, περιλαμβανομένης, για παράδειγμα, της χορήγησης αδειών σε όλους τους φορείς μεταβίβασης χρημάτων,

(β) Εφικτών μέτρων ανίχνευσης ή εποπτείας της αυτούσιας διασυνοριακής μεταφοράς μετρητών χρημάτων και διαπραγματεύσιμων εγγράφων στον κομιστή, τηρουμένων αυστηρών εγγυήσεων ώστε να διασφαλισθεί η σωστή χρήση των πληροφοριών και χωρίς να παρεμποδίζεται με οποιοδήποτε τρόπο η ελευθερία διακίνησης κεφαλαίων.

3. Τα Κράτη Μέρη οφείλουν να συνεργάζονται περαιτέρω μεταξύ τους αναφορικά με την πρόληψη αδικημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 2, ανταλλάσσοντας ακριβείς και επιβεβαιωμένες πληροφορίες σύμφωνα με το εθνικό τους δίκαιο και συντονίζοντας διοικητικά και άλλα μέτρα που έχουν ληφθεί ως κατάλληλα για την πρόληψη της διάπραξης των αδικημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 2, και ειδικά:

(α) Δημιουργώντας και διατηρώντας τρόπους επικοινωνίας μεταξύ των αρμοδίων φορέων και υπηρεσιών προς διευκόλυνση της ασφαλούς και γρήγορης ανταλλαγής πληροφοριών αναφορικά με όλες τις πτυχές των αδικημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 2,

(β) Συνεργαζόμενα μεταξύ τους στη διεξαγωγή ερευνών, σε σχέση με τη διάπραξη αδικημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 2, αναφορικά με:

(i) Την ταυτότητα, τον τόπο, που βρίσκονται και δραστηριότητες των προσώπων εν σχέσει με τα οποία υπάρχουν εύλογες υποψίες ότι ενέχονται στη διάπραξη των αδικημάτων αυτών.

(ii) Τη διακίνηση των πόρων που σχετίζονται με τη διάπραξη των αδικημάτων αυτών.

4. Κράτη Μέρη δύνανται να ανταλλάσουν πληροφορίες μεταξύ τους μέσω του Διεθνούς Οργανισμού Ποινικής Αστυνομίας (Interpol).

Άρθρο 19

Το Κράτος Μέρος, στο οποίο ο φερόμενος ως δράστης διώκεται, οφείλει, σύμφωνα με την εθνική του νομοθεσία ή τις εν ισχύ διαδικασίες, να γνωστοποιεί την τελική έκβαση των διαδικασιών στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, ο οποίος θα διαβιβάζει τις πληροφορίες στα άλλα Κράτη Μέρη.

Άρθρο 20

Τα Κράτη Μέρη εκτελούν τις υποχρεώσεις τους δυνάμει της παρούσας Σύμβασης κατά τρόπο που να συνάδει με τις αρχές της κυρίαρχης ισότητας και εδαφικής ακεραιότητας των Κρατών και της μη-επέμβασης στις εσωτερικές υποθέσεις άλλων Κρατών.

Άρθρο 21

Καμία διάταξη της παρούσας Σύμβασης δεν θα επηρεάζει άλλα δικαιώματα, υποχρεώσεις και ευθύνες Κρατών και ατόμων όπως απορρέουν από το διεθνές δίκαιο, και ειδικά από τους σκοπούς του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο και άλλες σχετικές συμβάσεις.

Άρθρο 22

Καμία διάταξη της παρούσας δεν παρέχει το δικαίωμα σε Κράτος Μέρος να αναλάβει στην επικράτεια άλλου Κράτους Μέρους την άσκηση δικαιοδοσίας ή εξουσιών, οι οποίες, δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας του τελευταίου, ανήκουν αποκλειστικά στις αρμόδιες αρχές του Κράτους αυτού.

Άρθρο 23

1. Το Παράρτημα δύναται να τροποποιηθεί με την προσθήκη σχετικών Συνθηκών, οι οποίες:

(α) Είναι ανοικτές για προσχώρηση όλων των Κρατών.

(β) Έχουν τεθεί σε ισχύ.

(γ) Έχουν κυρωθεί, τύχει αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης από τουλάχιστο εικοσι-δύο Κράτη Μέρη της παρούσας Σύμβασης.

2. Μετά την έναρξη ισχύος της παρούσας Σύμβασης, οποιοδήποτε Κράτος Μέρος δύναται να εισηγηθεί τέτοια τροποποίηση. Οποιαδήποτε πρόταση για τροποποίηση κοινοποιείται γραπτώς στο Θεματοφύλακα. Ο Θεματοφύλακας γνωστοποιεί τις προτάσεις, που πληρούν τους όρους της παραγράφου 1, σε όλα τα Κράτη Μέρη και ζητά τις απόψεις τους σχετικά με το κατά πόσο η προτεινομένη τροποποίηση πρέπει να γίνει αποδεκτή.

3. Η προτεινομένη τροποποίηση θεωρείται υιοθετηθείσα, εκτός αν το ένα τρίτο των Κρατών Μερών προβάλουν ένσταση με γραπτή γνωστοποίηση το αργότερο εντός 180 ημερών από την κυκλοφόρησή της.

3. Η υιοθετηθείσα τροποποίηση του Παραρτήματος τίθεται σε ισχύ 30 ημέρες μετά την κατάθεση του εικοστού δευτέρου εγγράφου κύρωσης, αποδοχής ή έγκρισης της εν λόγω τροποποίησης, σε σχέση με τα Κράτη Μέρη, που έχουν καταθέσει τέτοιο έγγραφο. Για κάθε Κράτος Μέρος, που κυρώνει, αποδέχεται ή εγκρίνει την τροποποίηση μετά την κατάθεση του εικοστού δευτέρου εγγράφου, η τροποποίηση θα

τίθεται σε ισχύ την τριακοστή ημέρα μετά την κατάθεση από το εν λόγω Κράτος Μέρος του εγγράφου κύρωσης, αποδοχής ή έγκρισης.

Άρθρο 24.

1. Οποιαδήποτε διαφωνία μεταξύ δύο ή περισσότερων Κρατών Μερών αναφορικά με την ερμηνεία ή εφαρμογή της παρούσας Σύμβασης, η οποία δεν μπορεί να διευθετηθεί με διαπραγμάτευση εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος, θα παραπέμπεται σε διαιτησία κατόπιν αίτησης του ενός από τα εν λόγω Κράτη Μέρη. Αν μέσα σε έξι μήνες από την ημερομηνία του αιτήματος παραπομπής σε διαιτησία, τα μέρη δεν μπορέσουν να συμφωνήσουν επί της διοργάνωσης της διαιτησίας, τότε οποιοδήποτε από τα εν λόγω μέρη δύναται να αναφέρει τη διαφωνία στο Διεθνές Δικαστήριο, με αίτησή του, που πρέπει να συνάδει με το Καταστατικό του Δικαστηρίου.

2. Κάθε Κράτος δύναται κατά την υπογραφή, κύρωσης, αποδοχής ή έγκρισης της παρούσας Σύμβασης ή προσχώρησης σε αυτή να δηλώσει ότι δεν δεσμεύεται από την παράγραφο 1. Τα άλλα Κράτη Μέρη δεν θα δεσμεύονται από την παράγραφο 1 όσον αφορά τις σχέσεις τους με Κράτος Μέρος, που έχει προβεί σε τέτοια δήλωση.

4. Οποιοδήποτε Κράτος, το οποίο προέβη σε δήλωση δυνάμει της παραγράφου 2, δύναται οποτεδήποτε να αποσύρει την επιφύλαξη αυτή με γνωστοποίηση στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

Άρθρο 25

1. Η παρούσα Σύμβαση θα είναι ανοικτή προς υπογραφή από όλα τα Κράτη από τις 10 Ιανουαρίου 2000 μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2001 στα Κεντρικά Γραφεία των Ηνωμένων Εθνών στη Νέα Υόρκη.

2. Η παρούσα Σύμβαση υπόκειται σε κύρωση, αποδοχή ή έγκριση. Τα έγγραφα κύρωσης, αποδοχής ή έγκρισης κατατίθενται στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

3. Η παρούσα Σύμβαση θα είναι ανοικτή για προσχώρηση από οποιοδήποτε Κράτος. Τα έγγραφα προσχώρησης θα κατατίθενται στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

Άρθρο 26

1. Ως έναρξη ισχύος της παρούσας Σύμβασης ορίζεται η τριακοστή ημέρα μετά την ημερομηνία κατάθεσης του εικοστού δευτέρου εγγράφου κύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

2. Για κάθε Κράτος που κυρώνει, αποδέχεται, εγκρίνει ή προσχωρεί στη Σύμβαση μετά την κατάθεση του εικοστού δευτέρου εγγράφου κύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης, ως έναρξη ισχύος της Σύμβασης ορίζεται η τριακοστή ημέρα μετά την κατάθεση από το εν λόγω Κράτος του εγγράφου κύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης.

Άρθρο 27

1. Οποιοδήποτε Κράτος Μέρος δύναται να καταγγείλει την παρούσα Σύμβαση με γραπτή γνωστοποίησή του στον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

2. Η καταγγελία τίθεται σε ισχύ ένα χρόνο μετά την ημερομηνία, κατά την οποία ο Γενικός Γραμματέας των Ηνωμένων Εθνών είχε παραλάβει τη σχετική γνωστοποίηση.

Άρθρο 28

Το πρωτότυπο της παρούσας Σύμβασης, της οποίας τα κείμενα στα Αραβικά, Κινέζικα, Αγγλικά, Γαλλικά, Ρωσικά και Ισπανικά είναι εξίσου αυθεντικά, κατατίθεται στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, ο οποίος αποστέλλει πιστοποιημένα αντίγραφα της προς όλα τα Κράτη.

ΠΡΟΣ ΕΠΙΜΑΡΤΥΡΗΣΗ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩ, οι υπογεγραμμένοι, οι οποίοι είναι καταλλήλως εξουσιοδοτημένοι από τις αντίστοιχες Κυβερνήσεις τους, υπέγραψαν την παρούσα Σύμβαση, η οποία άνοιξε προς υπογραφή στα Κεντρικά Γραφεία των Ηνωμένων Εθνών στις 10 Ιανουαρίου 2000.

Παράρτημα

1. Σύμβαση για την Καταστολή της Παράνομης Κατάσχεσης Αεροσκάφους, έγινε στη Χάγη στις 16 Δεκεμβρίου 1970. 30 του 1972.
2. Σύμβαση για την Καταστολή Παρανόμων Ενεργειών κατά της Ασφάλειας της Πολιτικής Αεροπορίας, έγινε στο Μοντρεάλ στις 23 Σεπτεμβρίου 1971. 37 του 1973.
3. Σύμβαση για την Πρόληψη και Τιμωρία για Εγκλήματα κατά Διεθνώς Προστατευομένων Προσώπων, περιλαμβανομένων Διπλωματικών Ακολούθων, υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στις 14 Δεκεμβρίου 1973. 63 του 1975.
4. Διεθνής Σύμβαση κατά της Ομηρίας, υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στις 17 Δεκεμβρίου 1979. 244 του 1990.
5. Σύμβαση για τη Φυσική Προστασία Πυρηνικού Υλικού, υιοθετήθηκε στη Βιέννη στις 3 Μαρτίου 1980. 3(III) του 1998.
6. Πρωτόκολλο για την Καταστολή Παρανόμων Ενεργειών Βίας σε Αεροδρόμια που Υπηρετούν τη Διεθνή Πολιτική Αεροπορία, επιπρόσθετο της Σύμβασης για την Καταστολή Παρανόμων Ενεργειών κατά της Πολιτικής Αεροπορίας, έγινε στο Μοντρεάλ στις 24 Φεβρουαρίου 1988.
7. Σύμβαση για την Καταστολή Παρανόμων Ενεργειών κατά της Ασφάλειας της Ναυσιπλοΐας, έγινε στη Ρώμη στις 10 Μαρτίου 1988. 17(III) του 1999.
8. Πρωτόκολλο για την Καταστολή Παρανόμων Ενεργειών κατά της Ασφάλειας Στερεωμένων επί της Υφαλοκρηπίδας Εξέδρων, έγινε στη Ρώμη στις 10 Μαρτίου 1988. 17(III) του 1999.
9. Διεθνής Σύμβαση για την Καταστολή Τρομοκρατικών Βομβαρδισμών, υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στις 15 Δεκεμβρίου 1997. 19(III) του 2000.